

РЕШЕНИЕ

№ 38364

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 20.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6691** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 във вр. с чл. 147, ал.2 във вр. с чл.16, ал.1, т.1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, Отдел „Административно-съдебен надзор и Гражданско-съдебен надзор“, чрез прокурор В. П., с който се иска обявяване на нищожността на волеизявление на Началника на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР за издаване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ № [ЕИК]/02.09.2015 г., издадено на името на Ц. М. М., с ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх.А, ап. 10.

В протеста са развити съображения, че горепосоченото СУМПС е нищожно по смисъла на чл.146 т. 4 и т. 5 от АПК и в противоречие с материалноправните разпоредби, поради което се иска обявяването на неговата незаконосъобразност по надлежния ред. Свидетелството за управление на МПС е документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения, поради което представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.3 от АПК. Тъй като са изтекли предвидените в чл. 102, ал.2 ,вр. чл. 100 от АПК срокове по възобновяване на административното производство и отмяна на индивидуалния административен акт, са налице основания Прокуратурата, съобразно своите правомощията, да предприеме действия по обявяване за нищожен на индивидуален административен акт, защото е издаден в нарушение на Закона. Предвид изложените съображения е подаден процесния протест с искане на основание чл.147, ал.2, във вр. с чл.16, ал.1, т. 1 от АПК, издаденият на 02.09.2015 г. от Началника на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР индивидуален административен акт- Свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]/28.05.2019 г. за категории „АМ“ , "В" и „ В1“ на Ц. М. М., с ЕГН:

[ЕГН] със срок на валидност до 02.09.2025 г., да бъде прогласено за нищожно.

В съдебно заседание протестиращият, не изпраща представител. По делото е постъпила молба от СГП, на 17.10.2025 г., в която е посочено, че протестът се поддържа и се моли последния да се уважи, по съображенията изложени в него.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

От докладна записка рег. № 82631/2016 г. от 11.02.2016 г. (л.18) се установи следното:

След извършена проверка било установено, че на 19.08.2015 г. М. е представила пред служител от отдел „Пътна полиция“ при ОПП-СДВР документи за издаване на СУМПС – оригинал на диплома за завършено висше образование серия СФУ-02, рег. № 026/26.04.2002 г., с протокол на държавна изпитна комисия № 3245/10.04.2002 г., издадена на нейно име от Факултет за начална и предучилищна педагогика при Софийски университет „Св. Св. К. О.“ [населено място], за което лицето е представила заверено копие на горесцитираната диплома чрез подпис и текст „Вярно с оригинала“.

С писмо рег. № 4332р-3598/16.02.2016 г. материалите по преписката са били изпратени до 01 РУ СДВР за отношение по компетентност.

На 26.02.2016 г. с рег. № 513р-910/2016 г. е върната преписка ведно с докладна записка от извършена проверка. От последната е констатирано, че не е осъществен контакт с лицето Ц. М. и преписката е била върната в ОПП-СДВР.

Във вр. със заповед № 731/11.10.2011 г. на Началник на ОПП-СДВР е изготвено и изпратено писмо до СУ „Св. Св. К. О.“ относно установяване автентичността на представената от Ц. М. диплома за висше образование.

С писмо с изх. № 24-00-14/05.02.2016 г. по описа на СУ „Св. Св. К. О.“ (л.14), заведено е ОПП-СДВР под № 4588/09.02.2016 г. и № Я-4572/09.02.2016 г., ОПП-СДВР са уведомени, че горесцитираната диплома не е издавана от учебното заведение на лицето Ц. М., както и че лице с такива имена и ЕГН не се е обучавало в учебното заведение.

Производството по издаване на СУМПС на Ц. М., инициирано със заявление с вх. № 29057540/19.08.2015 г. в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР е приключило с издаването на СУМПС №[ЕИК]/02.09.2015 г. от СДВР – отдел „Пътна полиция“ [населено място], връчено на М. на 02.09.2015 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

След анализ на събраните по делото доказателства, свързани с процедурата и основанията за издаване на горепосоченото Свидетелство за управление на МПС съдът намира, че са налице достатъчно данни и доказателства за неговата незаконосъобразност в нейната най-тежка форма - нищожност, тъй като са налице съществени недостатъци и пороци на акта по чл.146 т.4 и т.5 от АПК.

Съгласно чл. 145, ал. 1 от АПК, административните актове могат да се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност, като според чл. 147, ал. 2 от АПК, прокурорът може да подаде протест срещу акта в случаите по чл. 16 от АПК. В чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК е предвидено, че прокурорът следи за спазване на законността в административния процес като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни административни актове, споразумения, административни договори и съдебни актове. Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство, според легалната дефиниция на чл. 50 от ЗБЛД, т. е. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК, тъй като в

него е материализирано волеизявление за издаване на документ от значение за признаване и упражняване на права и задължения, а именно за притежаване на правоспособност за управление на МПС.

От горното следва извода, че законодателят е предоставил правомощията по оспорване на административен акт чрез подаване на протест на прокурора, без разграничение за йерархическата му поставеност в системата на прокуратурата, с оглед общата компетентност на прокуратурата по чл. 127, т. 5 от Конституцията на РБ и чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК. Ето защо прокурорът при СГП притежава процесуална легитимация за оспорване на издаденото СУМПС.

С разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК е регламентирано, че административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Ето защо, производството е резултат от валидно и допустимо сезиране на съда.

Разгледан по същество протестът е основателен.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност. Съгласно чл. 127 т. 5 от Конституцията на Република България, Прокуратурата следи за спазване на законността, като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни административни актове. При оспорване на административните актове, от прокурора не се изисква наличие на пряк и непосредствен интерес, но във всички случаи Прокуратурата следва да обоснове наличието на важен държавен и обществен интерес. По конкретния случай е налице безспорен интерес на държавата и обществото регионалните административни органи да изпълняват законосъобразно функциите си и да издават съответстващи на националното и европейското законодателство актове. Тъй като към настоящия момент са изтекли сроковете по чл. 102, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 100 от АПК е невъзможно възобновяването на административното производство от страна на органа, издал акта. Затова единствената законова възможност за оспорване на процесното СУМПС и постановяване на неговата нищожност по съдебен ред.

За да притежава право да управлява МПС, водачът следва да притежава валидно

издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство, съобразно чл.150а от ЗДвП, което се издава от органите на МВР при наличие на предвидените в закона условия и удостоверява правоспособността на водача, т.е. че посоченото в него лице има право да управлява МПС от съответната категория.

Процесното СУМПС е издадено от компетентен орган, съобразно чл.151 ал.2 от ЗДвП и съдържа изискуемите реквизити по чл.7 от Наредба №I-157/01.10.2002г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на МПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина.

Съгласно чл.12 ал.1 т.1 от Наредба №I-157/01.10.2002г., свидетелство за управление на МПС се издава при първоначално придобиване правоспособност за управление на МПС от определена категория, което става въз основа на служебно изпратен от съответните областни отдели на ДАИ оригинален протокол за успешно положен изпит и на документи представени от лицето, като в т.7 на чл.13 ал.1 от наредбата, в относимата редакция към датата на подаване на заявлението и издаване на СУМПС, е регламентирано представяне на копие от документ за завършено най-малко основно образование, а след изменение през 2018 с Дв бр. 72 от 31.08.2018 г. – следва да се представи документ за завършен най-малко първи гимназиален етап на средно образование - средно образование.

Не се установи лицето към датата на подаване на заявлението – 19.08.2015 г. да е представило документ, че е завършило основното си образование в училище, каквото е било императивното изискване на чл.13 ал.1 т.7 от Наредба № I-157/1.10.2002 г. От събраните писмени доказателства безспорно се установи, че Ц. М. е представила неистински документ - диплома за завършено висше образование в СУ „Св. Св. К. О.“ серия СФУ-02, рег. № 026/26.04.2002 г., с протокол на държавна изпитна комисия № 3245/10.04.2002 г. от Факултет за начална и предучилищна педагогика, към посочения университет въз основа, на която е издадено процесното свидетелство за управление на МПС. Липсата на истински документ е с правоизключващо действие относно възможността за издаване на свидетелство на управление на МПС. Лицето е въвело в заблуждение административния орган за наличието на една от всичките изискващи се предпоставки за издаване на СУМПС. Същото си е послужило с престъпни действия, а именно съзнателно е ползвало неистински официален документ, за да и бъде издадено СУМПС. Последното се явява ново обстоятелство или ново писмено доказателство от съществено значение за издаване на акта.

С оглед изложеното, съдът намира, че при издаване на процесното свидетелство за управление на МПС на името на Ц. М. с валидност до 02.09.2025 г. е допуснато тежко нарушение на изискванията на чл.13 ал.1 от Наредба № I-157/1.10.2002г., водещо до нищожност. Волеизявлението за издаване на СУМПС е направено при пълна липса на правно основание, както и в непреодолимо противоречие с целта на закона, посочена в чл.1 ал.2 от ЗДвП, която е да се опазват живота и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване и да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

Ето защо, посочените тежки нарушения на материалния закон, изразяващи се в липса на законово основание за издаване на СУМПС, опорочават същото до степен на нищожност, която следва да бъде прогласена.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.1 и ал.2 предл. първо от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА за нищожно волеизявлението на Началника на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР за

издаване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК]/02.09.2015 г., издадено на името на Ц. М. М., с ЕГН: [ЕГН].

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: